

Poema 30 del llibre "36 poemes a partir del 36", de Ricard Creus.

Aquest llibre es una profunda reflexió sobre la guerra civil, sobre tot el que va passar i tot vist des de la percepció de un nen petit, tal com era ell.

Aquest poema es un crit solemne a la llibertat d'expressió.

Ricard Creus com altres poetes que van viure la dictadura, varen escriure en silenci, per a que avui puguem gaudir de la nostra llengua.

Ens van prohibir la paraula,
Ni tan sols podíem dir:
-Bon dia tingui!
I amb les paraules van seguir els llibres
i fins ben grans
no vam poder
tornar a llegir com cal
Se'ns va prohibir
Cridar la mare,
dir pa, dir son, dir fam
i tantes altres paraules usades cada dia
locucions que en un altre idioma
no et sembla que vulguin dir el mateix,
sempre et fan estrany i et sonen a traducció
d'allò que normalment diem a casa,
perquè les paraules quan s'han mamat d'un pit
ja no són un simple mot
sinó un fet, una carícia,
una mirada o un bes
i en lligar-nos la llengua
va ser com si ens lliguessin de mans
però en silenci
vam continuar escrivint
i de la paraula escrita en van néixer nous llibres
rebrotats d'aquells que no van poder matar
perquè prohibir és com arranar la bardissa:
les paraules es revoltent i creixen més tendres
i enramen brancatges nous de paraules fortament arrelades.

Ricard Creus